

Kohtuasi C-411/21**Eelotsusetaotluse kokkuvõte vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 98 lõikele 1****Saabumise kuupäev:**

5. juuli 2021

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Supremo Tribunal Administrativo (Portugali kõrgeim halduskohus)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

10. märts 2021

Apellant:

Instituto do Cinema e do Audiovisual, I.P.

Vastustaja apellatsioonimenetluses:

NOWO Communications, S.A.

Põhikohtuasja ese

Kaebus esimeses kohtuastmes Tribunal Administrativo e Fiscal de Almada (Almada haldus- ja maksukohus, Portugal, edaspidi „Almada TAF“) tehtud kohtuotsuse peale, millega see kohus tuvastas, et riigi territooriumil televisiooniringhäälinguteenuste kasutamiseks kehtestatud abonementtasu, mida tasulise televisiooniteenuse operaatorid peavad maksma Instituto do Cinema e do Audiovisualile (filmi- ja audiovisuaalinstituut), on vastuolus ELTL artiklis 56 ette nähtud teenuste osutamise vabadusega.

Eelotsusetaotluse ese ja õiguslik alus

Riigi territooriumil tegutsevatele tasulise televisiooniteenuse operaatoritele kehtestatud abonenttasust saadav tulu on mõeldud Portugali filmikunsti- ja audiovisuaalteoste arendamise, edendamise ja levitamise rahastamiseks.

Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsib, kas asjaolu, et rahastamine muudab kodumaise filmi- ja audiovisuaaltoodangu odavamaks ning soodustab seega nende toodete ostmist võrreldes teiste liikmesriikide toodetega, põhjustab nende teenuste

piiriülese osutamise kaudset diskrimineerimist, rikkudes nii ELTL artiklis 56 ette nähtud teenuste osutamise vabadust.

Eelotsuse küsimused

„1. Kas 6. septembri 2012. aasta seaduse nr 55/2012 artikli 10 lõige 2, kui seda tõlgendada nii, et selles ette nähtud tasu on mõeldud üksnes Portugali filmikunsti- ja audiovisuaalteoste edendamise ja levitamise rahastamiseks, võib põhjustada liikmesriikidevahelise teenuste osutamise kaudset diskrimineerimist võrreldes vastava riigisisese teenuste osutamisega, kuna see muudab teenuste osutamise liikmesriikide vahel raskemaks kui teenuste osutamise ainult ühe liikmesriigi piires, rikkudes nii ELTL artikli 56 sätteid?

2. Kas asjaolu, et teistes Euroopa Liidu liikmesriikides kehtivad samad või samalaadsed süsteemid, nagu on ette nähtud seadusega nr 55/2012, võib muuta esimesele küsimusele antavat vastust?“

Viidatud Euroopa Liidu õigusnormid

ELTL artikkel 56

Viidatud liikmesriigi õigusnormid

Seadus nr 55/2012 – Riigi tegevuse põhimõtted kinokunsti ning filmi- ja audiovisuaaltegevuse edendamisel, arendamisel ja kaitsel (Lei n.º 55/2012 – Princípios de ação do Estado no quadro do fomento, desenvolvimento e proteção da arte do cinema e das atividades cinematográficas e audiovisuais (*Diário da República* nr 173/2012, I seeria, 6.9.2012)

Seaduse nr 55/2012 artikli 2 „Mõisted“ punktis p on sätestatud:

„Käesolevas seaduses ja selle rakendusnormides kasutatakse mõisteid järgmises tähenduses:

p) „tasulise televisiooniteenuse operaator“ – iga juriidiline isik, kes pakub riigi territooriumil mis tahes platvormi, seadme või tehnoloogia kaudu televisiooniringhäälinguteenuseid lepingulise kohustuse alusel, mille tingimus on kasutajaks registreerumine või muul kujul eelnev üksikluba, mis eeldab, et lõpptarbija maksab eraldi või paketi osana, mis hõlmab muid elektroonilisi sideteenuseid, osutatava teenuse eest tasu, olenemata sellest, mis liiki seadmetega teenuseid kasutatakse, isegi kui üldises äripakkumises antakse mõista, et televisiooniteenust osutatakse tasuta“.

Seaduse nr 55/2012 artikkel 3 „Põhimõtted ja eesmärgid“ sisu on järgmine:

„1. Käesoleva seadusega reguleeritud küsimustes järgib riik järgmisi põhimõtteid:

- a) toetada filmikunsti- ja audiovisuaalteoste loomist, tootmist, turustamist, näitamist, levitamist ja edendamist kultuurilise mitmekesisuse väljendusvahendina, rahvusliku identiteedi kinnitamise, keele edendamise ja Portugali maine tugevdamise vahendina kogu maailmas, eelkõige suhete tihendamisel riikidega, mille ametlik keel on portugali keel;
- b) kaitsta ja edendada kinokunsti ning eelkõige uusi talente ja esmateoseid;
- c) rakendada meetmeid ja toetuskavasid filmikunsti- ja audiovisuaalteoste ettevõtlus- ja turustruktuuri väljaarendamise toetamiseks vastavalt läbipaistvuse, erapooletuse, konkurentsi, loome- ja väljendusvabaduse ning kultuurilise mitmekesisuse põhimõtetele;
- d) toetada koostööd filmi- ja audiovisuaalsektorite, suhtlusmeedia, haridus- ja telekommunikatsioonisektorite esindajatega;
- e) edendada ja säilitada pikaajaliselt filmi- ja audiovisuaalpärandit meetmete abil, mis tagavad selle kaitse.

2. Käesoleva seadusega reguleeritud küsimustes taotleb riik järgmisi eesmärgi:

- a) soodustada kodumaiste filmikunsti- ja audiovisuaalteoste loomist, tootmist, turustamist, näitamist, levitamist ja väljaandmist, eelkõige toetusmeetmete ja stiimulite abil;
- b) edendada filmikunsti- ja audiovisuaalteoste kvaliteeti, kultuurilist mitmekesisust, kunstilist eripära ja majanduslikku elujõulisust, eelkõige toetuste andmise teel, et nende loojad saaksid neid teoseid laialt levitada ja teosed oleksid tasuvad;
- c) edendada filmikunsti- ja audiovisuaalteoste autorite ja tootjate õiguste, samuti nende teoste esitajate õiguste kaitset;
- d) edendada portugali keelt ja kultuuri;
- e) soodustada sõltumatu tootmissektori lävimist filmikunsti- ja audiovisuaalteoste näitamise, turustamise, levitamise või kättesaadavaks tegemise sektoritega;
- f) edendada rahvusvahelist ühistootmist vastastikuste kahepoolsete lepingute ja rahvusvaheliste konventsioonide sõlmimise teel;
- g) tugevdada koostööd riikidega, mille ametlik keel on portugali keel;

- h) aidata kaasa filmi- ja audiovisuaalsektori ettevõtlusstruktuuri tugevdamisele, luues stiimuleid ja muid toetusmeetmeid ning eelkõige soodustades investeerimist kodumaistesse väikestesse ja keskmise suurusega ettevõtetesse, et luua väärtust ja töökohti;
- i) soodustada kodumaiste filmikunsti- ja audiovisuaalteoste näitamist, levitamist, edendamist, avaldamist ja majanduslikku kasutamist;
- j) aidata kaasa filmikunsti- ja audiovisuaalteoste rahvusvaheliseks muutmisele ning nende loojate, tootjate, esitajate ja tehnilise meeskonna kodumaisele ja rahvusvahelisele tunnustamisele;
- k) aidata kaasa publiku harimisele, eelkõige toetuse pakkumisega filmifestivalidele, filmiklubidele, näitamisele kohalike omavalitsuste kinosaalides ja filmikunsti edendamise kultuuriühendustele ning eriti filmikunstialaste põhikoolituste edendamisega õppekeskustes;
- l) soodustada Portugalis olemasoleva rahvusliku filmi- ja audiovisuaalpärandi säilitamist ning selle väärtustamist ja püsivalt üldsusele näitamist;
- m) edendada selliste meetmete võtmist, millega tagatakse filmikunsti- ja audiovisuaalteoste kättesaadavus puuetega inimestele;
- n) aidata kaasa kunstihariduse ja erialase hariduse arendamisele filmi- ja audiovisuaalsektoris.

3. Käesoleva seadusega reguleeritud küsimustes peab riik:

- a) määrama igal aastal kindlaks ja avaldama filmi- ja audiovisuaaltööstuse toetusprioriteetide deklaratsiooni, lähtudes strateegilisest filmikunsti- ja audiovisuaaltegevusse investeerimise visioonist ning vastavalt rahastamisvajadustele ja olemasolevatele rahalistele vahenditele;
- b) tagama filmi- ja audiovisuaaltööstuse toetamise poliitika range ja läbipaistva rakendamise;
- c) tagama tööstusharu loojate ja kutsealal tegutsevate isikute, nagu ka filmikunsti alal ja audiovisuaalvaldkonnas tegutsevate ettevõtjate osalemise prioriteetide kindlaksmääramises ja toetusmeetmete rakendamises;
- d) edendada riigi subsideeritud teoste üldsusele näitamist ja aitama sellele kaasa.

4. Riik toetab Euroopa filmikunsti, järgides kehtivaid rahvusvahelise õiguse norme, eelkõige Euroopa Liidu (EL) raames kehtestatud õigusnorme, filmide ühistootmise Euroopa konventsiooni, UNESCO kultuurilise mitmekesisuse konventsiooni ja rahvusvahelisi intellektuaalomandi lepinguid.

5. Käesolevas seaduses ette nähtud toetused ja meetmed on kooskõlas Portugali riigile siduvate rahvusvahelise ja ühenduse õiguse normides sätestatud toetuskavade ja stiimulitega.“

Seaduse nr 55/2012 artikli 8 „Toetusesaajad“ lõikes 3 on sätestatud:

„Turustajad ja esitajad võivad saada toetusi vastavalt käesoleva seaduse rakendamiseks vastu võetud dekreetseaduse sätetele kodumaiste teoste, Euroopa teoste ja väiksema leviga filmikunsteoste turustamiseks ja näitamiseks.“

Nimetatud seaduse artikli 10 „Tasud“ lõikes 2 on sätestatud:

„Tasulise televisiooniteenuse operaatorid maksavad iga televisiooniteenuste kasutajaks registreerimise pealt tasu 2 (eurot) aastas, mis on operaatorite kulukohustus.“

Seaduse nr 55/2012 artikli 18 „Turustamis-, näitamis- ja levitamisturule pääs“ lõiked 1 ja 3 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Riik võtab meetmeid filmikunsteoste levitamise, näitamise ja edendamise toetamiseks riigi ja rahvusvahelisel turul, eelkõige stiimulitega kodumaiste, eriti subsideeritud filmikunsteoste või Euroopa teoste näitamiseks kohalike omavalitsuste kinosaalides, ning meetmeid, mis soodustavad kodumaiste tootjate ja turustajate ühendusi.

[...]

3. Riik võtab meetmeid filmide näitajate toetuseks, kelle kavas on enamasti või tavaliselt kodumaised ja Euroopa filmikunsteosed, sealhulgas mängu-, dokumentaal-, lühi- ja animafilmid, ning kes tegutsevad alternatiivsetes levikanalites.“

Põhikohtuasja asjaolude ja menetluse kokkuvõte

- 1 Instituto do Cinema e do Audiovisual (filmi- ja audiovisuaalinstituut) palus 9. augusti 2013. aasta kirjas äriühingul NOWO Communications SA, varasema nimega Cabovisão-Televisão por Cabo, S.A., maksta tasulise televisiooniteenuse operaatoritele kehtestatud aastatasu summas 886 042,50 eurot.
- 2 Instituto do Cinema e do Audiovisual väljastas 27. augustil 2013 arvestatud tasule vastavas summas 886 042,50 eurot maksekorralduse, mis toimetati sellele äriühingule kätte Serviço de Finanças de Palmela (maksuameti Palmela büroo, Portugal) kaudu.
- 3 Äriühing NOWO Communications, S.A. esitas 2. oktoobril 2013 kõnealuse maksuotsuse peale vaide sissenõudmismenetluse peatamiseks ja taotles samas ka pangagarantiid.

- 4 Vaide rahuldamata jätmise otsus tehti teatavaks 27. mai 2014. aasta kirjaga ning selle otsuse peale esitati seejärel kaebus Almada TAF-ile.
- 5 Almada TAF rahuldab 29. novembri 2018. aasta kohtuotsusega kaebuse tervikuna ja tühistas abonementtasu maksuotsuse põhjendusel, et see on vastuolus teenuste osutamise vabaduse ja ELTL artikliga 56.
- 6 Eelotsusetaotluse esitanud kohus peab nüüd tegema otsuse apellatsioonkaebuse kohta, mille esitas Instituto do Cinema e do Audiovisual selle kohtuotsuse peale.

Põhikohtuasja poolte peamised argumendid

- 7 Instituto do Cinema e do Audiovisual (edaspidi „apellant“) väidab, et abonementtasu on liidu õigusega kooskõlas ja et järelkult ei riku see ELTL artiklit 56.
- 8 Ta väidab, et kuna vaidlusalune tasu on kehtestatud ainult riigi territooriumil pakutavate televisiooniprogrammiteenuste kasutamise eest ja seda peavad maksma kõik sellel territooriumil tegutsevad tasulise televisiooniteenuse operaatorid, siis piirduvad kõik tasulise televisiooniteenuse osutamise tegurid ainult riigi territooriumiga.
- 9 Almada TAF leidis vaidlustatud kohtuotsuses siiski, et tasu maksmine ei piira mitte äriühingu NOWO Communications, S.A. (edaspidi „vastustaja“), vaid välismaise filmi- ja audiovisuaaltootmisega seotud teenuseosutajate teenuste osutamise vabadust.
- 10 Apellant väidab, et isegi kui asuda seisukohale, et vastustaja võib õigustatult väita, et abonementtasu on õigusvastane, kuna see väidetavalt diskrimineerib kaudselt teiste üksuste, kes ei ole vaidluse pooled, teenuste osutamist, ei ole nende teenuste osutamise vabaduse piiramine ka sellest aspektist tõendatud.
- 11 Apellant leiab, et eeldus, et abonementtasu on mõeldud ainult Portugali filmikunsteoste edendamise ja levitamise rahastamiseks, on ekslik, samas kui tegelikult näevad seadus nr 55/2012 ja hilisemad rakendusnormid ette ka Euroopa teoste tootmise, turustamise, näitamise, reklaamimise ja levitamise toetamise.
- 12 Isegi kui asuda seisukohale, et saadud tulu on mõeldud põhiliselt kodumaiste teoste rahastamiseks, ei ole selle õigusliku korra lihtsa analüüsi põhjal võimalik järeldada, et nende tulude kasutusotstarve muudab või võib muuta teenuste osutamise liikmesriikide vahel raskemaks.
- 13 Sellise piirangu olemasolu saaks tuvastada vaid juhul, kui oleks võimalik järeldada, et tulu kasutamine soodustab Portugali filmikunsti- ja audiovisuaalteoste ostmist Euroopa teoste kahjuks ja muudab teenuste osutamise liikmesriikide vahel raskemaks kui teenuste osutamise ainult ühe liikmesriigi piires. Apellandi sõnul ei ole aga ühtegi tõendit selle kohta, et televisiooniteenuse

operaatorid kalduksid soosima kodumaiste teoste ostmist Euroopa teoste arvelt ainuüksi seetõttu, et kodumaiste teoste jaoks antakse rahastamisvahendeid ja toetusi, mistõttu ei põhine see järeldus mingil juhul üksikasjalikul ja ammendaval funktsionaalsel analüüsil, mis ei ilmne selgelt toimikust ega kostja esitatud teabest.

- 14 Samuti ei ole tõendatud, et kõnealuse maksu kasutusotstarve kahjustab „välismaiste teoste“ turulepääsu, takistades ühendusesisest kaubandust, samas kui teenuste osutamise vabaduse võimalik piiramine nõuaks igal juhul, et kõnealuse maksu kasutamine võiks kahjustada või märkimisväärselt pärssida „välismaiste teostega“ seotud piiriüleste teenuste osutamist. Seega ei esine mingit Euroopa teostega seotud teenuste osutamise vabaduse piiramist, mis võiks segada, takistada või muuta vähem atraktiivseks nende teistes liikmesriikides asutatud teenuseosutajate tegevust.
- 15 Teiseks, kuna vaidlusalune tasu keskendub teenustele, mida osutavad riigi territooriumil tasulise televisiooniteenuse osutajad, siis ei puuduta see objektiivselt mingit „välismaist tootmist“ ega Euroopa filmi- ja audiovisuaalsisu tootmisega seotud teenuste osutajaid.
- 16 Apellandi sõnul on põhikohtuasjas vaidlusaluse maksuga samalaadsed maksud, mida kohaldatakse tasulistele televisiooniteenustele, olemas ka teistes liikmesriikides, eelkõige Saksamaal, Prantsusmaal, Poolas ja Tšehhi Vabariigis. Vaidlustatud kohtuotsuses tunnistati kodumaisele filmi- ja audiovisuaaltööstusele antav abi siiski ebaseaduslikuks, jättes täielikult arvesse võtmata, et enamikus liikmesriikides antakse selle tegevuse jaoks toetusi.
- 17 Lisaks kiitis Euroopa Komisjon 2008. aastal heaks mitu toetuskava filmikunsti jaoks, näiteks toetuskava Ungari filmile, Itaalia filmitööstuse maksusoodustused ning toetuskavad Soome filmile ja Saksa filmile. Euroopa Liidus on selles mõttes liikmesriikidele audiovisuaaltööstuse jaoks tõeline stiimul, mis aitab kaasa Euroopa kultuuri mitmekesisusele ja rikkusele.
- 18 Lisaks leiab apellant, et vaidlustatud kohtuotsuses oleks tulnud analüüsida, kas toetus filmi- ja audiovisuaaltootmisele kujutab endast abimeedet ELTL artikli 107 tähenduses. Abimeetme puhul tuleb nimelt arvesse võtta asjaolu, et Euroopa Komisjon ja Euroopa Kohtu praktika ei keela filmi- ja televisioonitootmisele mõeldud toetuskavasid, mis tulenevad rahastamisest maksutaoliste tasudega, ning et on olemas konkreetne võimalus teha erand üldise kokkusobimatuse põhimõttest seoses abiga, mida liikmesriigid annavad kultuuri edendamiseks, tingimusel et see ei mõjuta kaubandustingimusi ja konkurentsi liidus viisil, mis on vastuolus ühise huviga.
- 19 Teiseks märgib apellant võimaliku komisjonile teatamise ja vastava loa saamise kohustuse kohta, et komisjoni 16. juuni 2014. aasta määrusest (EL) nr 651/2014 tuleneb, et kultuuritoetused ja kultuuripärandi säilitamise toetused on siseturuga kokkusobivad ning nendest ei pea komisjonile eelnevalt teatama.

- 20 Vastustaja väidab omakorda, et seaduse nr 55/2012 artiklist 3 võib järeldada, et nende toetuste, mida apellant toetusesaajatele annab, lõppeesmärk on kodumaiste filmikunsti- ja audiovisuaalteoste, portugali keele ja rahvusidentiteedi edendamine. Seepärast, kuna abonementtasuga rahastatakse ainult kodumaiste teenuseosutajate tegevust, siis piirab see teenuste osutamise vabadust Euroopa Liidus, soodustades Portugali filmikunsti- ja audiovisuaalteoste ostmist teistest liikmesriikidest pärit teoste kahjuks.
- 21 Seega on vastustaja seisukohal, et abonementtasu diskrimineerib kaudselt tasulise televisiooneenuse operaatoreid, kes lisavad oma pakkumusse välismaiseid filmikunsti- ja audiovisuaalteoseid, kuid on siiski kohustatud rahastama Portugali tootmist, samamoodi nagu see diskrimineerib teiste liikmesriikide oma filmi- ja audiovisuaaltootmist.
- 22 Lisaks ei ole vastustaja arvates see piirang põhjendatud avaliku korra, avaliku julgeoleku ja rahvatervise ega muude õigusjäraste põhjustega, mis on seotud riigi maksusüsteemi ülesehituse ja kaitsega, eelkõige seoses maksusüsteemi ühtsuse, maksusuveräänsuse õiglase jaotuse säilimisega riikide vahel või võitlusega maksudest kõrvalehoidumise vastu.
- 23 Proportsionaalsuse kohta väidab vastustaja, et vaidlusalune tasu ei ole taotletava eesmärgi saavutamiseks sobiv vahend ning et on olemas muid meetmeid, mis kahjustavad vähem teenuste osutamise vabadust ning filmikunstiteoste ja audiovisuaalsisu piiriülest kaubandust. Teiselt poolt on abonementtasu kitsas tähenduses ka eaproportsionaalne, kuna see ületab ulatuslikult võimalikku kasumit, mis saadakse kodumaisest filmi- ja audiovisuaaltegevusest. See kasum oleks täpselt sama, kui rahalisi vahendeid saadaks üldistest maksudest, kehtestamata tasulise televisiooneenuse operaatoritele valikulist koormust.
- 24 Vastustaja väidab samuti, et põhikohtuasjas vaidlusalust süsteemi ei saa ei laadilt, maksustatava summa ega ka arvutusmeetodi poolest mingil juhul võrrelda teiste liikmesriikide samalaadsete süsteemidega.
- 25 Lõpuks leiab vastustaja, kes põhjendab lõpuks oma kaebust riigiabi käsitlevate õigusnormidega, et apellant tunnistas, et riigisiseste õigusnormide eesmärk on tõepoolest soodustada kodumaist filmi- ja audiovisuaaltegevust.

Eelotsusetaotluse põhjenduste kokkuvõte

- 26 Esiteks soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas käesolevas asjas on piiriüleseid elemente, mis õigustaksid vastustaja õigust tugineda teenuste osutamise vabadust käsitlevatele EL toimimise lepingu sätetele, arvestades tema tegevust.
- 27 Jaatava vastuse korral tuleks esiteks kindlaks teha, kas vaidlusalune tasu on iseenesest vastuolus Euroopa Liidu õigusega, ja teiseks, kas seda vastuolu tuleb analüüsida, lähtudes sellest, et abonementtasust saadavad tulud on mõeldud

kodumaise filmikunsti ning filmi- ja audiovisuaaltegevuse edendamiseks ja kaitsmiseks.

- 28 Almada TAF-i otsusest, millega eelotsusetaotluse esitanud kohus nõustub, nähtub selgelt, et arvestati, et abonementtasust saadavad tulud on mõeldud selleks, et muuta kodumaist tootmist välismaise tootmisega võrreldes odavamaks, nii et see tekitab nende teenuste piiriülese osutamise kaudset diskrimineerimist, kuna eesmärk on rahastada ainult Portugali teoste edendamist ja levitamist.
- 29 Selles otsuses, mille eelotsusetaotluse esitanud kohus on osaliselt ära toonud, rõhutati, et televisiooniteenuse operaatorid rahastavad selliste teoste tootjaid eraressursside ülekandmise teel. Abonementtasu tuleb maksta sõltumata operaatorite teenitud kasumist, mistõttu selle tasu sõltumatus reklaamitasust on seletatav operaatorite ärimudeliga.
- 30 Kuna nende operaatorite teenuseid saab kasutada, registreerides kasutajaks, loobuvad need telekanalid sageli kommertsreklaami näitamisest ja seega ei ole neile kohaldatav ka seaduses nr 55/2012 ette nähtud reklaamitasu. Kui reklaamitasu arvutatakse teatava väärtuse alusel, siis abonementtasu sõltub ainult iga operaatori registreeritud kasutajate arvust.
- 31 Sellest järeldeb, et abonementtasuga maksustatav summa ei ole kuidagi seotud selle kodumaise filmi-ja audiovisuaaltoodangu, mida soovitakse tasuga rahastada, tegeliku kasumiga. Kodumaise sisuga toodangust saadava tegeliku kasumi üle vaidlust ei ole ning ka operaatorid, kes turustavad kas põhiliselt või ainult välismaiseid televisiooniteenuseid ei ole tasu maksmisest vabastatud. Tasu põhineb põhimõttel, et operaatorid saavad suuremal või vähemal määral kasu toodetud kodumaise sisuga toodangust, mida riik subsideerib.
- 32 Eelotsusetaotluse esitanud kohus viitab teleoloogilisest aspektist ka seaduse nr 55/2012 vastuvõtmise aluseks olnud seaduse nr 69/XII eelnõu (Proposta de Lei n.º 69/XII) seletuskirjale, milles on sätestatud, et kõnealuse tasu eesmärk on kehtestada Portugali filmi-ja audiovisuaaltööstusele antava abi süsteem, millel on kindlad tuluallikad.
- 33 Kuna vastus küsimusele ei ole ilmne ja on tõsiseid kahtlusi, kas seaduse nr 55/2012 artikli 10 lõike 2 tõlgendus rikub ELTL artikli 56 sätteid, otsustas Supremo Tribunal Administrativo (kõrgeim halduskohus) esitada Euroopa Kohtule eelotsusetaotluse.